

סרטים

הערפד החמוד

דב יושני (אלנבי, תל-אביב; צרפת) הוא סרט זועה מקפא דם ומעורר פלצות אך יחד עם זה תמים, אסתטי, וכמעט פירי טי. הוא מבוסס על אמונת-הבל, שעם כל האיוולת הגלויה שבה, שרדה בצורות שונות באגדות העמים ובאמונות ההמון - האמונה בקיומם של ערפדים.

הערפדים, שבודד הנוכחי מוכרים בעיקר מסיפורי הבלשים, זכו לטיפול מעמיק יותר מצד הוגים ומשוררים, מופיעים במספר אופרות ואפילו בשירי גתה. אלה הם רוחות מתים היוצאים בלילות לחפש אחר דמם של אנשים חיים, מעדיפים אותם וצעירים. הם מחבבים במיוחד את ידידות בני משפחתם וכל אחד ששיניהם החדות הוטבעו

הלולובריג'ודה ב"היפוליטה היפה" בלונדית יפה ומונענת-יורכיים

בצווארו ודמו נמצץ בפיהם הופך בעצמו לערפד. אם ישנם צופים החוששים שהערפדים עשויים לחשוף בהם גם מעל כד הקולנוע מוטב שיצטוו מראש את הופעת הערפדים, כך טוענת המסורת, אינם סובלים בשום פנים ריחות שום.

חרדה מלוא חופניים. מצויד בידע מדעי זה צייר רוזיה ואדים אגדה אימפרסיוניסטית, המבוססת במקצת על הישגי המדע והפסיכיאטריה החדישים. כך, למשל, מסביר הרופא המספר את סיפור העלילה לרוזיה ואדים עצמו במטוס, את הופעת הערפד בדמותה של אצילה אוסטריית יפה פיה ממוצא הבסבורגי (אנט ואדים) כסכיזופרניה פשוטה. ואילו קרבנה של הערפדה היפופיה (אלזה מארטינלי) רואה בדמיונה את הערפד כרופא לבוש גלימה השואב את דמה באמצעות מכשירים רפואיים חדישים.

העלילה כולה נרקמת בסירה מיושנת בקרבת רומא. אציל איטלקי (מל פרי) שהוא

בן-דודה של האצילה האוסטרית, עומד לשאת לאשה את אלזה מארטינלי. כיון שהאוסטרית היפה, המאוהבת בו, מתיאשת מלזכות בו, לובשת היא את דמותה של אחרונת הערפדות במסורת המשפחתית, הופכת בעצמה לערפד צמא דם.

מי שמחפש בסרט זה חוויות אמנותיות, גילויי משחק או ביום, עשוי להתאכזב. אך מי שזקוק למנה הגונה של חרדה יקבל אותה מלוא חופניים.

כוכבת דועכת

היפוליטה היפה (הוד, תל-אביב; איטליה - צרפת) הוא נסיונה של מי שהיתה מלכת הבד האיטלקי, גינה (לחם, אהבה ופאנטסיה) לולובריג'ודה, לחזור ולכבוש לה את מעמדה בעולם הקולנועי, אחרי שנחקה משם על ידי יריבתה משכבה, סופיה לורן פלוס דור שלם של כוכבות איטלקיות. אלא שגינה פשוט לא חתרה בנשק הנכון לחוסם בהן. יתכן והדבר ירבע מהערכתה המוטעית, שאותן כוכבות זכו כמה שזכו הודות למינייתן ומימדיהם בלבד. לכן החליטה גינה להיכחש שעדיין יש לה מה שיש להן, והיא מדגימה זאת בסרט. אלא שלרוע המזל שכחה את המושג ששמו משחק.

הלולו כהיפוליטה, כפריה קלת דעת שאינה בוררת את יצועיה, המנסה למצוא את אושרה בחיקו של בעל תחנת-דלק קנאי, היא בלונדית, חשופה מכרגיל ומנוענת יר כיים מכרגיל. אך אין בה שמץ מהספוטנאזיות הכובשת ומהלסת הסוער שהפכו את הלולו ש. שנות ההמישים לפצצת מין ומשחק.

ידידה במיטת הכעלה. יתכן וכשלושה מעורר הרחמים של גינה נובע לא בשל מעמסת יתר, אלא בשל תלבושת הקטנה ממדידתה. עלילת הסרט, בימויה, צוות השחקנים המישיניים, המנטאליות וכל השאר, נראים כלוחצים על גינה ומציקים לה. שעה שהיא מתפתה לחיזוריו של עיב אוסטי, טרי, עובדת את בעלה ואת תחנת הדלק כדי לזכות בהרפתקה, או כשהיא חוזרת בזמן כדי למצוא את ידידתה הטובה במיטתו של בעלה, אין התפרצויות התאהב והקנאה שלה משכנעות. הן קפואות, מלאכותיות וחסרות את אותה החביבות שבמוג האייטלקי הסוער, שהלולו היוותה במוגו את הסמל המסחרי שלו.

היפוליטה היפה שעמדה עלי סף הבגידה בבעלה אינה מוכנה לסלוח לו כשהיא מגלה את בגידתה, מענישה אותו בהרחקתו ממיטתה. רק כשהבעל המסכן יוצא מדעתו, מביא פרוצות לחדרו ומנסה לצוד עבודה מאהבים כדי שחטא בגידתו יסולח לו, היא מגיעה למסקנה שאפילו בעל קנאי עדיף על חיי נזירות.

משחקי הבגידה והאהבה של היפוליטה אינם מצליחים לשעשע. אך מראה של הלולו בהידרדרותה מעיבים גם על מעט המתח המיני עליו מבוסס הסרט.

יומן החדשות

על איסים והנחות

"אבן על כל מיל" היה אחד הסרטים הישראליים הראשונים שהוסרטו במדינה. גם אחד הכשלונות הראשונים. סרטו של אריה להולה, הבמאי שירד לגרמניה, אפילו לא הוצג בפניי הקהל. עתה מתכננים לחדש את הסרט בעזרתו של במאי אוסטרי ידוע, שיסריט חלק ניכר מהסרט מחדש עם אותם השחקנים ששיחקו בסרט לפני עשר שנים... יש אש"ראי דודל של רצון טוב לסרטים ישראלים באירופה" אמר הבמאי הצרפתי הצעיר פרנסוא (ג'יל וג'יס) טריפו, בעת ביקורו בארץ. "סרט ישראלים כינוני היה יכול לזכות בפסטיבאלים באירופה בפרסים, אבל אין לכם גם סרטים כינוניים". טריפו, שהיה חברו השופטים בפסטיבאל קאן אשתקד, בפניו הוצג סרט הבובות של יורם גרוס, יוסף ואחיו, טען שעם כל ה"רצון הטוב אי אפשר היה להתייחס בלתי-נות לסרט זה, שיוצר משיחות מיושנות והיה ארוך ומשעמם... בפניית אורחיו שבועי-הסרט-הצרפתי, שנערך בישראל עם אנשי הקולנוע הישראליים, נשאל הבמאי הצרפתי רנה קלייר מדוע אין היצורים הצרפתיים מעדיפים להסריט את סרטיהם בישראל, בה הנחה ממיסים גדולה יותר מאשר בצרפת. "נכון שהנחה אצלכם גדולה יותר", ענה קלייר לשמחתו הרבה של אשר הירשברג, הממונה על עידוד הסרט הישראלי. אולם הירשברג כבש את חיוכו כאשר סיים קלייר את המשפט: "אבל גם המיסים אצלכם גדולים יותר!"

את צעירה - נידמה לך כי מצאת בעל

שחלמת עליו-אולי זו רק תשוקה מינית?

"כ"י יד אדע שאני אהבתי" - זו השאלה, שכמעט כל אשה שואלת עצמה בטרם היא עושה את הצעד הבליתי-חוזר של הנשואין. אם באותה שעה היא מהרהרת כי הנשואין אינם בבחינת מעשה סופי, משים שתמיד קיימת אפשרות של גרושין, הרי בזה השיבה לשאלתה. מסתבר שאין היא אהבתה.

הכניסה לחיי נשואין, במחשבה תחילה שאם לא יצליחו הרי קיימת תחבולה משפטית להסתלק מהם, אינה מהדהדת תחילה טובה כלל וכלל. משמעות הדבר היא כי אינך יודעת אל נכון אם מצאת את השותף שאתו תוכלי לבלות את שארית ימיך. ההחלטה היא מעשה של תבונה במישחק, ובמובן מסויים הנשואין הם מישחק של מזל. באותה הזירה עליך לנהוג בטרם תינשאי. היתרון של הארושין הוא בכך שהם מעניקים לשני הצדדים את ההזדמנות לראות איש את רעותו במסגרתם הנורמלית. הם אינם מתוחים כל כך כבעת התלהבותם, בשעת החיזור.

כאשר, התאהבו, כפי שרגילים לקרוא לה, לא היה איש מהם מעוניין להכיר את הרקע של השני. יתכן כי נפגשו, או לא נפגשו כלל, עם בני משפחותיהם. כפי הנראה לא היתה חשיבות בדבר - בימינו אין הצעירים רגילים לבקש רשות מהוריהם. רשות זו היא לגביהם דבר המובן מאליו, או שהם מתעלמים ממנה.

בתקופת החיזור הם שמים לב רק זה לזה. הגער נוהג בנימוסיות יתרה, ואילו הנערה טורחת עד בלי די למען הופעתה הנאה, לבל תיראה לעולם שלא כשורה. היא עלולה להדועעו, אם יעיפו מבט לעברה בעודה לבושה שמלה נושנה, ללא איפור.

באחריה זו של חוסר-מצואות משחקים שניהם תפקיד. מה שמשך אותם מהמבט הראשון - וזה כמעט ודאי - אינו אלא התשוקה המינית, אף כי איש מהם לא יודה בכך. אפשר שלא יכחישו את עובדת המשיכה המינית, אלא שהם עשויים להתמיד בטענתם כי היא משהו נוסף בדבר. הם נכספים להימצא יחדיו, לטעום את טעמה של ההתרגשות הנעימה שבתחושת ההתאהבות, לחוש כי הם מבוקשים זה על-ידי זה בצורה קיצונית. כל יום בחייהם הוא הדגוניות משעממת ובלתי-נסבלת, לעומת אותן שעות מקסימות, שבהן הם מכלים יחדיו. הם חשים כי אילו היו תמיד מצויים אך יחדיו, כי אז היו כל חייהם עשויים להיות רוויי-קסמים. לא יתכן כי יעבור עליהם אף רגע קודר אחד.

זו היא אשליה ומסוכן מאוד להתמיד בה. אין איש רוצה לשלול מן הנוער את הרומנטיקה. ברם, האהבה הרומנטית אינה די חזקה כשעצמה, כדי לשאת במאמץ חיי הנשואין. הצער המעורה בה, מחיקות המשיכה שבה, נובעים ברובם מתוך תשוקה מינית שלא באה על סיפוקה. כתוצאה מאותה עוגה עצורה, הרי שהמטרה נאמדת בצורה מוגזמת ודמיונית. ההרגשה היא כי שום אדם אחר עליו אדמות לא יהא מסוגל להעניק אושר כה רב. העובדה הפשוטה היא כי הנער נפגש בנערה באופן מיקרי. אילו היה מאחר את האוטרבוס, או אילו נשאר בביתו בשל הצטננות, יתכן כי לא היה נפגש באותה משיכה הדדית מושלמת. יכולים אנו להיות סמוכים ובטוחים כי במהרה היה פוגש במישהי אחרת, שתיראה בעיניו נפלאה באותה מידה.

הסיבה הכללית, השכיחה ביותר כיום, להרס חיי נשואין, היא החשיבות המופרזת שמיחסים לאהבה. סילופי זכרים אלה נפוצים באמצעות כל אמצעי-התקשורת ההמוניים - סיפורי-בדים, סרטים, טליוויזיה ושלל אחרים. התוצאה היא, כי מיד לאחר שאינו נערה, מת'אהבת' - מאורע טבעי ונכבד - הרי היא סבורה כי דבר זה מן ההכרח שיתנהל בהתאם לנוסחה הכתובה. חושבים את ההתאהבות' כהקדמה ליוצאים קבוע, ואם אין הנער מזכיר את הנשואין, הרי הנערה חשה עצמה מושפלת.

וכך נמצאים כיום זוגות צעירים רבים לאין ספור, הרואים עצמם כפויים להינשא על יסוד התלהבות אשר כמעט ודאי שתחלוף. מכיוון שארושין ממושכים שוב אינם מקובלים, הרי הם נהפכים לבעל ואשה עוד בטרם הספיק להם הזמן להכיר כהלכה זה את זה, ומאחר שהקימו את בנינם על יסוד האשליה, הרי נחרץ גורלם להתאכזב מרה.

מתי לסרב להתחתן?

מצב זה הוא רציני כל כך, עד שמוזר כי אין מקדישים לו תשומת-לב מספקת. אין אנו יכולים למנוע רומאנים של אנשים צעירים. אין איש שירצה לקלקל להם את הנאתם. הבעיה היא כיצד להסביר להם, שרומאן של בני הנעורים, אף כי הוא עשוי להיות לוחט ונלא-רגשות אשר בפניהם מרובה, בכל זאת אינו מסוגל לשמש יסוד די איתן לאיחוד מתמיד לכל ימי חייהם.

אמצעי השמירה הנושנים אין בהם עוד כל תועלת. לפנים היו שואלים בעצת ההורים והיו מתייחסים בכבוד להשקפותיהם, אף כי אבד עליהם הכלת. מעצור שני היה טמון בקשיים הכלכליים אשר בפניהם עמדו הנשואים בגיל צעיר. המשכורת הכפולה, של הבעל והאשה יחדיו, אינה מחייבת אותם כיום להמתין.